

Η Αγιότητα των Παιδομαρτύρων της Νάουσας

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1I9XQ35>]

Η εντολή Σας ήταν να ασχοληθώ με το μαρτύριο των συγκεκριμένων γυναικών. Κανένας λόγος δεν είχε γίνει για παιδιά, ούτε από μέρους σας, αλλ' ούτε και ο λογισμός μου πήγε σ' αυτά όταν συνέτασσα την εργασία.

γασίες.
άτωση,
τυρίου
ι είναι
Αγίων
ο...!!

ότι βρισκόμουν σε τόπο άγνωστο, όπου όμως επικρατούσε μεγάλη ταραχή, φόβος, λίγο φως και θόρυβος. Ξαφνικά βλέπω να παρουσιάζονται μικρά παιδάκια, κοριτσάκια και αγοράκια με φορεσιές εποχής, με μικρές ηλικιακές διαφορές, κρατούσαν τα χεράκια τους και με κύκλωσαν. Γύρισαν δύο με τρεις φορές γύρω μου τραγουδώντας κάτι που δεν θυμάμαι καθόλου, και με χορευτικό βήμα. Το εντυπωσιακό όμως ήταν, ότι έφεραν όλα φωτοστέφανο, όχι απλώς φως, αλλά φωτοστέφανο με γραμμή όπως στις Εικόνες, το οποίο φαινόταν έντονο μέσα στο μισοσκοτάδο. Ενώ τα παρατηρούσα, ξαφνικά σταμάτησαν, με κοίταξαν όλα στα μάτια, και με θυμό μου είπαν με μία φωνή:

-Για μας δεν έγραψες.

Λέγοντάς μου αυτό, μέσα ακόμη στον ύπνο μου ένοιωσα την εσωτερική πληροφορία ότι επρόκειτο για παιδιά μάρτυρες της Αράπιτσας. Αμέσως ξύπνησα με την ίδια εσωτερική πληροφορία και θυμήθηκα ότι προσκυνώντας την Εικόνα βιαστικά προ του Εσπερινού κατά τη μνήμη των Νεομαρτύρων, πρέπει να είδα και νήπια να πέφτουν στον καταρράκτη. Για να βεβαιωθώ, τηλεφώνησα την ίδια μέρα στον π. Αρσένιο, ο οποίος με διαβεβαίωσε ότι όντως μαρτύρησαν και παιδιά. Του διηγήθηκα το ενύπνιο και τον παρεκάλεσα να Σας ενημερώσει μετά την επιστροφή Σας από το εξωτερικό.

Για το λόγο αυτό, πρέπει να εργασθώ συμπληρωματικά στην παραδοθείσα μελέτη μου, ώστε να γίνει μνεία και των Αγίων Παιδομαρτύρων της Αράπιτσας, συναξαρική και υμνογραφική. Ταπεινώς δε φρονώ, ότι εφ' όσον η Ιερά Μητρόπολή μας μέσα στο πλούσιο αγιολόγιό της έχει και αυτούς τους Νέους Παιδομάρτυρες, καλό είναι να ιστοριθεί μία χωριστή Εικόνα τους και να καθιερωθεί και ιδιαίτερη μνήμη τους, όπως αυτή των Νέων Ιερομαρτύρων, κατά την οποία θα γιορτάζουν τα νήπια και τα μικρά παιδιά της Ι. Μητροπόλεως με συνοδευτικές εκδηλώσεις που η σοφία Σας και ποιμαντορική μέριμνά Σας θα αποφασίσει.

Σεβασμιώτατε,

Με συγκίνηση κατέγραψα και καταθέτω ενυπογράφως στη Σεβασμιότητά Σας αυτό που αξιώθηκα να ζήσω καθ' ύπνον, το οποίο αποτελεί-πιστεύω-μία μαρτυρία των ιδίων των Αγίων, κάτι που επισφραγίζει τις ενέργειές Σας για να τιμώνται αξιοχρέως.

Με βαθύτατο σεβασμό

Χ.Π.

Έτσι, θέλησε ο Θεός. Να μιλήσει για τους Αγίους Του σε ένα ξένο ως προς τον

τόπο κληρικό, ουτιδανό και κεγχριαίο, και δι' αὐτοῦ του σημείου να επικυρώνεται θαυμαστῶς ἡ ὅλη υπόθεση.

Βέβαια και αυτό το θέμα, ὅπως ὅλα τα θεία της Εκκλησίας, εἶναι ζητήματα πίστεως. Με πίστη προσεγγίζονται. Και γνωρίζομε ὅτι οὐ πάντων ἡ πίστις ὅπως λέει ὁ Απόστολος Παῦλος. Δεν εἶναι για ὅλους, ὄχι γιατί το θέλει ὁ Θεός, ἀλλά γιατί αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα. Ἡ Εκκλησία του Χριστοῦ τηρούσα το ὅστις θέλει, καλεῖ στην πίστη και δεν πολεμά, οὔτε προσβάλλει τον αρνητή. Μόνο αμύνεται υπερασπιζόμενη την ἀλήθεια της ὅταν οἱ ἀγιοκατατάξεις που κάνει, ἀπλῶς ἐπισημοποιούν αὐτά που το Ἅγιο Πνεῦμα υπαγόρευσε στην ἀλάθητη ἐκκλησιαστική ἐσυνείδηση. Ἡ προσωπική ἐκδήλωση ἀμφισβητήσεως μίας διακηρυγμένης ἀγιότητος, προδίδει ἐγωϊσμό και ἀσέβεια και προσβολή της πίστεως της Τοπικῆς Εκκλησίας και δύο Συνόδων, δηλαδή της εισηγητρίας (Εκκλησίας της Ελλάδος) και της αποφαινομένης (Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου).

Πρόσφατα που ἀνακηρύχθηκε Ἅγιος ὁ Γέροντας Παΐσιος, ρώτησα κάποιον φίλο μου (Επίσκοπο) που εἶχε συνδεθεῖ μαζί του πολύ, πως ἐνοιῶθε μετὰ την ἀγιοκατάταξη. Μου εἶπε· εἶμαι μεθυσμένος ἀπὸ χαρά και εὐτυχία. Ζω μία γλυκεία, ιερή τρέλλα ἀπὸ τη χαρά μου. Του εἶπα· καλὰ ἀφοῦ γνωρίζεις την ἀγιότητά του, γιατί νοιώθεις αὐτά τώρα;. Και μου ἀπάντησε· διότι τώρα ἀποφάνθηκε ἡ Εκκλησία. Κι ὅταν ἀποφαίνεται ἡ Εκκλησία, συναποφαίνεται ὁ Θεός. Αὐτή τη χαρά τη νοιώσαμε ἑκατομμύρια ἄνθρωποι στη γῆ, ὅπως και στην περίπτωση προ διετίας του Ἀγίου Πορφυρίου. Δεν εἶναι κρίμα και στην περίπτωση των μαρτύρων ἐδῶ, να στερηθοῦν του βιώματος της χαρὰς αὐτῆς κάποιοι; Ἀφοῦ θα πιστέψουν ἔτσι κι ἀλλιῶς ὅταν φύγουν ἀπὸ αὐτή τη ζωὴ με αὐτά που θα δουν και θα εἶναι αἰῶνια, γιατί ἀδικοῦν τους εαυτοὺς των ἀπὸ τώρα;

Σήμερα, στην πανηγυρική τράπεζα μίας Μονῆς που γιόρταζε, και στην οποία μετείχαμε, εἶχαν ὡς ἀνάγνωσμα ἀπὸ τις διδαχὲς του Οσίου Παΐσιου. Διαβάστηκε, λοιπόν, και τούτο το ὁποῖο ἀντέγραψα και το πρόσθεσα ὡς καταληκτῆριο του ταπεινοῦ μου λογιδρίου.

-Γέροντα, ὕστερα ἀπὸ την ἀναγνώριση ἐνός Ἀγίου, ὁ κόσμος βοηθῆται περισσότερο;

-Φυσικά βοηθῆται. Οἱ Ἅγιοι, ὅταν ἀναγνωρίζονται ἀπὸ την Εκκλησία, αἰσθάνονται υποχρέωση να μας βοηθοῦν· ἀναγκάζονται κατὰ κάποιο τρόπο να βοηθοῦν περισσότερο, ἀλλά και ὁ Θεός τους στέλνει να βοηθοῦν τον κόσμο.

Κι ἐγώ ο ελάχιστος προσθέτω· Νάουσα, δεν αναγνωρίστηκε ένας Άγιός σου, αλλά 2000 Άγιοί σου, δηλαδή, 2000 ακόμη προστάτες και βοηθοί σου.

Ευχαριστώ από ψυχής και μετά δέους, τους Αγίους Παιδομάρτυρες της Αράπιτσας που καταδέχτηκαν να φανερώσουν στον ανάξιο ομιλούντα, αυτά που αναφέρθηκαν. Και συγχωρείστε μου, εσείς, τον κατ' ανάγκην προσωπικό τόνο της ομιλίας μου.

Ευγνωμοσύνης ένεκα προς τους Αγίους Παιδομάρτυρες, συνέταξα το εξής Απολυτίκιο:

Ήχος γ΄. Την ωραιότητα

Μαρτυρουπόλεως Ναούσης θρέμματα,

τους Παιδομάρτυρας Χριστού υμνήσωμεν,

Νεομαρτύρων γυναικών βλαστήματα τα ευώδη·

και γαρ ως καλλίνικοι τους στεφάνους εδέξαντο

χειμαρώδη ύδατα πορφυρώσαντες αίμασι.

Διο αεί προστάται και πέλουσι

Χριστεπωνύμων παίδων οι μακάριοι.